

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II Ka 363/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Kole z dnia 19 lipca 2023r., sygn. akt II K 802/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub	

	niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
1.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	Zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
2.1. Ustalenie faktów					
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwiąże o powodach uznania dowodu		

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwiąże o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
	<p>I. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść wyrażający się bezzasadnym przyjęciem, że:</p> <p>1. oskarżony popełnił istotne błędy w technice jazdy, polegające na tym, że oskarżony:</p>	<p>X zasadny # częściowo zasadny # niezasadny X zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

a) nienależycie obserwował przedpole jazdy w sytuacji, gdy pokrzywdzony był nieoświetlony i całkowicie niewidoczny dla oskarżonego, w tym ubrany był w odzież maskującą, niezwierającą jakichkolwiek elementów odblaskowych, w konsekwencji czego oskarżony obserwował przedpole jazdy z należytą ostrożnością prowadząc pojazd;

zasadny

X częściowo zasadny

niezasadny

b) nie dokonał zmiany świateł mijania na drogowe, podczas gdy oskarżony w toku sprawy wskazał, że brak zmiany świateł wynikał z faktu, iż jako mieszkaniec tego terenu spodziewał się na drodze innych uczestników ruchu drogowego, których nie chciał oślepić, w tym udających się z naprzeciwka do pobliskiego zakładu pracy, w czasie, gdy zakład ten rozpoczynał pracę na pierwszą zmianę od godz. 6.00, którą to okoliczność sąd uznał za udowodnioną, a co więcej tego rodzaju zachowanie oskarżonego nie było sprzeczne z przepisami ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym, a szczególnie art. 51 ustawy który umożliwia, ale nie nakazuje kierującemu pojazd w czasie od zmierzchu do świtu, na nieoświetlonych drogach, zamiast świateł mijania lub łącznie z nimi używać świateł drogowych;

c) nie zmniejszył prędkości jazdy do zasięgu widoczności wynikającej z jego świateł mijania, w sytuacji, gdy oskarżony jechał z dozwoloną prędkością 69 km/h przy możliwie maksymalnej prędkości administracyjnej na danym odcinku 70 km/h, w konsekwencji czego zachowanie oskarżonego było zgodne z regulacją art. 20 ust. 3 ustawy Prawo o ruchu drogowym;

d) nie obserwował sytuacji na jezdni przy jej prawej krawędzi lub/ i „prewencyjnie” nie odchylił toru jazdy od prawej krawędzi jezdni na lewo w stronę jej osi na ok. 1 m w sytuacji, gdy prowadzenie pojazdu przez oskarżonego w ten sposób naruszałoby przepis art. 16 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, bowiem kierujący pojazdem jest obowiązany jechać możliwie blisko prawej krawędzi jezdni. Jeżeli pasy ruchu na jezdni są wyznaczone, nie może zajmować więcej niż jednego pasa;

e) oskarżony poruszał się z prędkością ok. 69 km/h, w sytuacji gdy z opinii biegłego sporządzonej przez T. D. oraz przedłożonego przez oskarżonego wydruku z tachografu wynika, iż w dniu zdarzenia oskarżony poruszał się z prędkością 67 km/h;

2. pokrzywdzony w chwili zdarzenia poruszał się rowerem, który posiadał:

a) sprawne oświetlenie przednie - lampkę L. zasilaną na baterie w sytuacji, gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności zeznań oskarżonego jak i świadka P. C., a także protokołu oględzin wypadku wynika, że przednia lampa była wyłączona - nie świeciła,

b) odblaski na pedałach w sytuacji, gdy odblaski na pedałach były zabrudzone i niewidoczne na kierującego;

c) biały odblask o średnicy 7-8 cm zamontowany na koszyku (skrzynce plastikowej) umieszczonym na bagażniku i po obu stronach w/ wym. odblasku były zamontowane dwie ledowe lampki ze szkłem koloru czerwonego, nad tylnym

kołem, w sytuacji gdy z zeznań oskarżonego wynika, że pokrzywdzony był nieoświetlony i całkowicie niewidoczny i nie posiadał zamontowanych lamp odblaskowych, a zeznań pokrzywdzonego w tym zakresie nie sposób uznać za wiarygodne, bowiem w toku przesłuchań zmieniał on wersje zdarzeń wskazując, że posiadał jedno światło tego typu, a następnie w toku kolejnych zeznań wskazał, że posiadał dwa tego rodzaju światła;

II. naruszenie przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, a w szczególności przepisu:

1. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegających na całkowicie dowolnej ocenie zgromadzonego materiału dowodowego i oparciu orzeczenia wyłącznie na wątpliwych okolicznościach obciążających, z pominięciem okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, poprzez:

a) nie danie wiary wyjaśnieniom oskarżonego, który konsekwentnie nie przyznał się do zarzucanego mu czynu i składał spójne wyjaśnienia zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego;

b) bezpodstawne uznanie za wiarygodne zeznań pokrzywdzonego, w zakresie opisu przebiegu wypadku z dnia 6 grudnia 2021 r., pomimo iż stoją one w sprzeczności z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zaś pokrzywdzony posiada interes w prezentowaniu korzystnej dla siebie wersji przebiegu zdarzenia;

c) uznanie, że opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków

drogowych T. D. oraz opinia uzupełniająca jest niepełna i nie zawiera całościowej wszechstronnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w sytuacji, gdy sporządzona przez biegłego opinia jest spójna i jasna, pomocna do ustalenia stanu faktycznego;

d) uznanie, że opinia biegłego z dziedziny rekonstrukcji wypadków drogowych S. C. jest wiarygodna, pomocna dla ustalenia stanu faktycznego w sprawie, pełna, jasna i nie zachodzą w niej sprzeczności w sytuacji, gdy sporządzona opinia:

- opiera się na założeniach biegłego, który wskazuje że oskarżony mógłby uniknąć wypadku w sytuacji gdy dokonałby wcześniejszej poprawy warunków i bezpieczeństwa jazdy poprzez zmianę świateł mijania na drogowe lub ewentualnie zmniejszył prędkości jazdy do zasięgu widoczności wynikającej z używania świateł mijania, bacznie obserwował sytuację na jezdni przy jej prawej krawędzi lub/i „prewencyjnie” odchylił tor jazdy od prawej krawędzi jezdni na lewo w stronę jej osi na około jeden metr, w sytuacji gdy założenia biegłego stoją w sprzeczności z przepisami ustawy prawo o ruchu drogowym, bowiem oskarżony w chwili zdarzenia poruszał się z dozwoloną prędkością, nie miał obowiązku używania świateł drogowych, a odchylenie się na około jeden metr od prawej osi jezdni stanowiłoby naruszenie regulacji art. 16 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, który zakazuje wykonywania tego rodzaju manewru;

- jest sprzeczna ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym w zakresie ustalenia, że oskarżony poruszał się z prędkością ok. 69 km/

h, w sytuacji gdy z opinii biegłego sporządzonej przez T. D. oraz przedłożonego przez oskarżonego wydruku z tachografu wynika, iż w dniu zdarzenia oskarżony poruszał się z prędkością 67 km/h;

- jest sprzeczna z ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym w zakresie sposobu poruszania się przez pokrzywdzonego, który zeznał w toku postępowania, iż w momencie dostrzeżenia pojazdu oskarżonego „jeszcze bardziej zjechałem na pobocze”, czego biegły w sporządzonej opinii nie uznaje i wskazuje, że tego rodzaju zachowanie jest możliwe, ale można również je wykluczyć;

- jest sprzeczna z ujawnionym w sprawie materiałem dowodowym w zakresie przedniego oświetlenia roweru pokrzywdzonego, bowiem biegły w sporządzanej opinii przyjmuje dwa warianty i uznaje, że stan lampy, która po włączeniu świeciła - była sprawna nie wyklucza zarówno sytuacji, w której w chwili bezpośrednio poprzedzającej potrącenie lampa ta świeciła i na skutek uderzenia mogło dojść do jej wyłączenia, ale i nie wyklucza sytuacji, w której lampa bezpośrednio przed zdarzeniem była wyłączona, podczas gdy z protokołu oględzin wynika, że przednia lampa była wyłączona - nie świeciła;

- jest sprzeczna z rzeczywistym stanem faktycznym w zakresie odłamków czerwonego plastiku znalezionych na miejscu zdarzenia i błędnego przyjęcia przez biegłego, ujawnione podczas oględzin miejsca wypadku czerwone odłamki mogły pochodzić z oświetlenia tylnego roweru pokrzywdzonego, w sytuacji, gdy elementy te pochodziły z pojazdu oskarżonego, a dokładniej

	ze zbitego zderzaka pojazdu, który jak wynika z uszkodzony w wyniku zdarzenia.
Zwięzłe o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny	
<p>Zdaniem Sadu odwoławczego Sąd I instancji poczynił błędne ustalenia faktyczne, które miały wpływ na treść zaskarżonego wyroku.</p> <p>Po pierwsze, co prawidłowego oświetlenia rowerzysty. W ocenie Sądu odwoławczego jedyne nie budzące wątpliwości ustalenie jakie można poczynić odnośnie oświetlenia rowerzysty, to jak też ustalił Sąd I instancji, że rower posiadał biały odblask o średnicy 7-8cm zamontowany na koszyku (skrzynce plastikowej) umieszczonym na koszyku bagażnika, gdyż wynika to niewątpliwie z dokumentacji zdjęciowej. Dalece wątpliwe jest natomiast ustalenie przez Sąd I instancji, że po obu stronach białego odblasku były zamontowane dwie ledowe lampki ze szkłem koloru czerwonego nad tylnym kołem. Nawet jeżeli przyjąć, tak jak ustalił Sąd I instancji, że brak podstaw do przyjęcia, że tylne światła ledowe świeciły w czasie bezpośrednio poprzedzającym zdarzenie. Sąd I instancji słusznie bowiem powziął wątpliwość czy światła czerwone rzeczywiście świeciły, skoro na miejscu zdarzenie nie odnaleziono baterii zasilających. Nadto jak wynikało z opinii biegłego W. G., gdyby ledowe czerwone lampki świeciły, rowerzysta byłby widoczny z odległości kilkuset metrów – przekraczającej 500m, natomiast włączone światło przednie w zależności od rzucanej poświaty w</p>	

odległości nie większej nawet niż kilkanaście metrów.

Wątpliwości w ocenie Sadu odwoławczego budził jednak nie tylko fakt czy czerwone światła świeciły ale również czy były one rzeczywiście dwa i czy światło/światła te były zamontowane również na koszu umocowanym na bagażniku czy w innym miejscu. Wprawdzie na miejscu zdarzenia ujawniono uszkodzoną lampkę ledową, uszczelkę i fragment mocowania, czerwone uszkodzone elementy odblaskowe oraz czarne elementy plastikowe. Jednak po pierwsze, była to jedna lampka - ramka, co zdaje się poddawać w wątpliwość istnienie dwóch światel barwy czerwonej, a po drugie, mimo poszukiwań funkcjonariusze nie odnaleźli na miejscu baterii zasilających. Nadto co znamienne z zeznań pokrzywdzonego J. W. składanych w postępowaniu przygotowawczym wcale nie wynikało, aby rower posiadał z tyłu dwie mrugające lampki czerwone, a jedną. Jego zeznania w tym przedmiocie ewaluowały dopiero po umorzeniu postępowania przygotowawczego przy przyjęciu, że rower nie był należycie oświetlony i że to tylko rowerzysta ponosi winę za zaistniały wypadek. Dopiero wówczas pojawiła się wersja z podwójnym oświetleniem ledowym – czerwonym z tyłu roweru zamontowanym po dwóch stronach białego odblasku na koszyk, a nawet z oświetleniem – białym rzekomo zamontowanym na szprychach kół (k.237-238). W ocenie Sądu odwoławczego o istnieniu tego czerwonego oświetlenia przesądzać nie mogą również ujawnione przez biegłego na skrzynce kawałki drutu, gdyż równie dobrze mogły to być

druty mocujące koszyk/skrzynkę do bagażnika roweru. Świadek składając ponowne zeznania wskazywał nadto, że takie samo oświetlenie posiada teraz jego nowy rower. Zdaniem Sądu świadczyć to może tym, że po wypadku, dla swojego bezpieczeństwa pokrzywdzony zadbał tym razem o prawidłowe oświetlenie swojego roweru, a elementy tego oświetlenia które podawał obecnie niekoniecznie musiały być zamontowane na jego poprzednim rowerze.

Sąd I instancji uchylił się też od jednoznacznej oceny co do oświetlenia przedniego przyjmując, że było sprawne ale już nie ustalając czy świeciło w chwili zdarzenia czy też nie. Przy ustaleniu zaś, że w chwili oględzin oświetlenie przednie było w pozycji „wyłączone” należało również na korzyść oskarżonego przyjąć, że nie było włączone w chwili zdarzenia. Odnośnie natomiast czerwonego ledowego oświetlenia tyłu roweru, wobec niewiarygodności zeznań pokrzywdzonego w tym przedmiocie, również pojawiły się wątpliwości co do tego, gdzie to oświetlenie mogło być zamontowane. Nie można w ocenie Sądu wykluczyć, że oświetlenie to – z którego pochodziły ujawnione zniszczone fragmenty na miejscu zdarzenia – było zamontowane tradycyjnie pod siodełkiem roweru, a w takiej sytuacji mogło być zasłonięte przez koszyk, który zamontowany był na bagażniku roweru. Taka możliwość uzasadniałaby też powód dla którego na koszyku zamontowano dodatkowy biały odblask.

Zdaniem Sądu ponieważ istnieją wątpliwości dotyczące

prawidłowego oświetlenia roweru, gdyż niewątpliwe oświetlenie jakie można przyjąć za pewnik, to jedynie biały odbłask zamontowany na koszu na bagażniku, wątpliwości te należy rozstrzygnąć na korzyść oskarżonego. Zgodnie natomiast z art.51ust.6 p.r.d. kierujący rowerem w czasie od zmierzchu do świtu jest obowiązany używać świateł stanowiących obowiązkowe wyposażenie roweru. Zgodnie natomiast z § 53 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 31.12.02r. rower powinien być wyposażony: z przodu – co najmniej w jedno światło pozycyjne barwy białej lub żółtej selektywnej, z tyłu – co najmniej w jedno światło odbłaskowe barwy czerwonej o kształcie innym niż trójkąt oraz co najmniej w jedno światło pozycyjne barwy czerwonej;

Wbrew twierdzeniom Sądu I instancji takie ustalenia natomiast nakazują przyjąć, że oskarżony nie tylko nie spowodował wypadku ale nawet nie przyczynił się do zaistniałego wypadku.

Sytuację zagrożenia na drodze spowodował niewątpliwie kierujący rowerem, poruszając się rowerem, który nie był należycie oświetlony tak jak nakazują to przepisy prawa o ruchu drogowym.

W takiej sytuacji rowerzysta nie mógł być zauważony przez kierującego ciągnikiem siodłowym w odległości pozwalającej na uniknięcie zderzenia z rowerem.

Wnioski takie można wysnuć również uwzględniając treść opinii biegłego S. C., chociaż nie odbiegała ona w tym zakresie znacząco od opinii biegłego T. D.. Z opinii biegłego T. D. wynikało, że odległość z jakiej

kierujący ciągnikiem siodłowym mógł dostrzec nieoświetlonego rowerzystę w światłach mijania to 24m., aby zatrzymać pojazd musiałby jechać z prędkością 37km/h.

Z opinii biegłego W. G. wynikało wprawdzie m. in., że możliwe jest zauważenie nowych czerwonych świateł odblaskowych o średnicy 5cm., znajdujących się na wysokości 0,8m od podłoża, z odległości 55-67m dla mokrej nawierzchni jezdni. Ustalenia biegłego oparte były jednak o rozważania czysto teoretyczne, wariantowe, których nie da się adekwatnie przełożyć na ustalenia w niniejszej sprawie. Jak już wyżej wskazano istnieją wątpliwości co do tego gdzie światło z czerwonym elementem odblaskowym było zamontowane na rowerze w związku z czym opinia w tym zakresie była mało przydatna do czynienia ustaleń. Dalej biegły W. G. stwierdził, że biorąc wyłącznie pod uwagę białe światło odblaskowe zamocowane na skrzynce osadzonej na bagażniku roweru, oskarżony miał możliwość zauważenia tego światła, w światłach mijania samochodu z odległości przekraczającej 60m., podobnie jak świateł odblaskowych w pedałach. Do zatrzymania pojazdu potrzebował drogi o długości 63m (przy czym biegły ustala prędkość pojazdu na 69km/h, a nie 67km/h jak wynikało z tachografu. Do wyprzedzenia potrzebował drogi (...)m. Ponieważ jednak w niniejszej sprawie nie zbadano jakości i właściwości zamontowanego na rowerze białego elementu odblaskowego, a odblaski w pedałach były zabrudzone, również te rozważania należy uznać za czysto teoretyczne. Hipotetycznie biegły przyjął też, że jeśli przy rowerze

nie było włączone jakiegokolwiek oświetlenie elektryczne, to kierujący samochodem nie musiałby się spodziewać na drodze, na torze ruchu swojego pojazdu, obiektu jakim byłby poruszający się rowerzysta lub pieszy nie posiadający wymaganych elementów odblaskowych.

Przepisy prawa o ruchu drogowym, wbrew ustaleniom Sądu I instancji, nie nakładają na kierującego obowiązku poruszania się na światłach drogowych czy też odchylenia toru jazdy od prawej krawędzi jedni w stronę osi celem ewentualnego uniknięcia wypadku. Wręcz przeciwnie przepisy nakazują poruszanie się przy prawej krawędzi jezdni. Jeżeli chodzi natomiast o używanie świateł drogowych, to kierujący może ich używać w czasie od zmierzchu do świtu, na nieoświetlonych drogach, zamiast świateł mijania lub łącznie z nimi, o ile nie oślepi innych kierujących (art.51p.r.d.). Z wyjaśnień oskarżonego wynikało nadto dodatkowo, że nie używał świateł drogowych, aby nie oślepić kierujących nadjeżdżających z przeciwka, a skręcających wcześniej przed miejscem zdarzenia w prawo do położonego tam zakładu pracy. Ponieważ oskarżony nie przekraczał również dozwolonej prędkości na wskazanym odcinku drogi, a w okolicznościach jakie występowały przed wypadkiem nie miał przesłanek aby tę prędkość ograniczać, należało przyjąć, że prędkość administracyjnie dopuszczalna była zarazem prędkością bezpieczną. Nie można w ocenie Sadu przyjąć, że oskarżony przyczynił się w jakikolwiek sposób do zaistnienia tego zdarzenia. Oskarżony miał prawo zakładać, że inni uczestnicy ruchu również będą

przestrzegać zasad bezpieczeństwa, a nie zakładać, że po prawej stronie drogi będą poruszać się nieoświetleni uczestnicy tego ruchu. Kierujący rowerem nie posiadającym prawidłowego, zgodnego z zasadami prawa o ruchu drogowym oświetlenia pozbawił się możliwości dostrzeżenia przez kierującego pojazdem.

Dlatego przyjmując wartość dowodową opinii biegłego S. C. co do przyczyny wypadku - spowodowania zagrożenia w ruchu drogowym, który to stan zgodnie z tą opinią spowodował kierujący rowerem, to niesłusznie już za tym biegłym Sąd I instancji przyjął przyczynienie się kierującego ciągnikiem siodłowym. To przyczynienie miało bowiem wynikać jedynie z braku poruszania się na światłach drogowych, w których to światłach oskarżony mógł wystarczająco wcześnie dostrzec rowerzystę co pozwoliłoby mu na wykonanie manewru obronnego w postaci hamowania czy ominięcia rowerzysty. Przepisy prawa nie przewidują natomiast takiego obowiązku. Również oskarżonemu nie można wbrew opinii biegłego zarzucić aby poruszał się z prędkością niebezpieczną, mimo iż była to prędkość administracyjnie dopuszczalna. Gdyby bowiem rowerzysta był należycie oświetlony prędkość z jaką poruszał się oskarżony pozwalałby mu na uniknięcie zderzenia poprzez uprzednie dostrzeżenie rowerzysty, hamowanie czy ominięcie nawet w światłach mijania.

Przyjmując za Sądem I instancji za wiarygodną opinię biegłego S. C. w wariantcie II czyli sytuację w której rower bezpośrednio przed wypadkiem nie był oświetlony tylnym czerwonym

światem pozycyjnym (eklektycznym zasilanym bateriami) a jedynie światłami odblaskowymi w tym zwłaszcza odblaskiem białym i ewentualnie także odblaskiem czerwonym na tylnym bagażniku i odblaskami w pedałach, przyczyna zaistniałego wypadku związana była z nieprawidłowym zachowaniem rowerzysty wynikającym z tego, iż w warunkach niedostatecznej widoczności mimo iż nie stanowił całkowicie ciemnej, nieoświetlonej przeszkody na drodze, to mógł on zostać dostrzeżony z odległości, która nie gwarantowała oskarżonemu przy określonym sposobie jazdy możliwości uniknięcia wypadku. Biegły przekonująco wyjaśnił dlaczego nie jest możliwe określenie rzeczywistej odległości zauważenia konkretnego światła odblaskowego jedynie na podstawie jego opisu bez indywidualnego badania jego własności świetlnych. Biegły wskazywał też, że badania (na które powoływał się biegły W. G.) odnosiły się do sytuacji, gdy kierujący był uprzedzony o istniejącej przeszkodzie, w sytuacji zaskoczenia odległości mogą być zaś mniejsze.

Odpowiedzialności oskarżonego biegły S. C. wiązał więc jedynie w braku starannego obserwowania przedpola jazdy przy istniejącej możliwości poprawy warunków bezpieczeństwa przez zmianę świateł mijania na światła drogowe, nie zmniejszenie prędkości do zasięgu widoczności świateł mijania, baczego obserwowania sytuacji przy prawej krawędzi jezdni, odchylenia toru jazdy od prawej krawędzi, co pozwoliłoby mu uniknąć wypadku.

<p>Te wymagania stawiane przez biegłego kierującemu ciągnikiem siodłowym oskarżonemu, zgodnie z tym co już wyżej wskazano, są w ocenie Sądu odwoławczego są zbyt daleko idące. Stąd w ocenie Sądu odwoławczego nie można przyjąć w sposób nie budzący wątpliwości aby oskarżony przyczynił się do zaistniałego wypadku, dlatego należało go uniewinnić od zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>W ustalonym stanie faktycznym, gdyż nie można przyjąć aby oskarżony przyczynił się do zaistniałego wypadku, gdyż w okolicznościach niniejszej sprawy, postępując zgodnie z zasadami ruchu drogowego, nie miał możliwości jego uniknięcia, wniosek o jego uniewinnienie okazał się uzasadniony.</p>	<p>X zasadny # częściowo zasadny #niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		

<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>1.</p>	<p>.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwi ę ż ł e o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>Wina oskarżonego – uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu.</p>		
<p>Zwi ę ż ł e o powodach zmiany</p>		
<p>W ustalonym stanie faktycznym, gdyż nie można było przyjąć aby oskarżony przyczynił się do zaistniałego wypadku, gdyż w okolicznościach niniejszej sprawy, postępując zgodnie z zasadami ruchu drogowego, nie miał możliwości jego uniknięcia, oskarżonego</p>		

należało uniewinnić od zarzucanego mu czynu.			
	5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
	5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia		
	1.1.		# art. 439 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		
	4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.
	Zwiężle o powodach uchylenia		
	5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania		

	co do dalszego postępowania		
	5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	6. Koszty Procesu		
	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
	II	Wobec uniewinnienia oskarżonego kosztami procesu zgodnie z art.632pkt2k.p.k. należało obciążyć Skarb Państwa.	
	7. PODPIS		
	Karol Skocki Agata Wilczewska Waldemar Cytrowski		

ZAŁĄCZNIK DO FORMULARZA UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego	
Rozstrzygnięcie, rozstrzygnięcia	brak albo	Rozstrzygnięcie o winie

ustalenie, którego dotyczy apelacja			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli		

	mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana